

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobkyně D. z., proti žalovanému Ministerstvu financí, Praha 1, Letenská 15, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem v Praze 5, nám. 14. října 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2002, čj. 352/93520/2002, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2004, čj. 5 Ca 4/2003–220,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

A.

Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2002, čj. 3376/2002, Úřad pro dohled nad družstevními záložnami (dále jen „Úřad“) jmenoval podle § 13 odst. 6 zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), za použití § 28 odst. 4 zákona, likvidátorem ve spořitelním a úvěrním družstvu D. z. (dále též „záložna“, příp. „žalobkyně“) Ing. E. R.

Úřad své rozhodnutí ze dne 3. 7. 2002 odůvodnil tím, že vydal dne 19. 4. 2002 rozhodnutí (čj. 1984/2002/II.) o odnětí povolení působit jako družstevní záložna, proti němuž podala kontrolní komise záložny odvolání. Odvolání Ministerstvo

financí rozhodnutím ze dne 21. 6. 2002, čj. 352/51848/2002, zamítlo a potvrdilo napadené rozhodnutí Úřadu. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 6. 2002 bylo doručeno dne 27. 6. 2002 předsedovi kontrolní komise záložny, a v souladu s § 13 odst. 3 zákona došlo téhož dne ke zrušení záložny. Záložna doručila 2. 7. 2002 Úřadu návrh na jmenování likvidátora (§ 13 odst. 6 zákona), a to Ing. Arch L. K., JUDr. P. B., Ing. J. M., Ing. J. F., resp. jednoho z nich v uvedeném pořadí, nebo Ing. E. R. V případě čtyř prvně jmenovaných osob Úřad uzavřel, že nesplňují podmínky pro jmenování likvidátorem (§ 13 odst. 6 zákona) záložny, resp. splnění těchto podmínek neprokázali.

B.

Záložna podala odvolání prostřednictvím advokáta Mgr. Marka Nespaly. Namítla především, že rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 6. 2002 o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Úřadu ze dne 19. 4. 2002 (odnětí povolení působit jako záložna) bylo doručeno dne 27. 6. 2002 kontrolní komisi záložny, přestože mělo být doručeno pouze právnímu zástupci s plnou mocí pro celé řízení. Rozhodnutí o odnětí povolení působit jako družstevní záložna tedy nenabýlo právní moci, záložna nebyla zrušena a nemohla vstoupit do likvidace. Rozhodnutí o jmenování likvidátora je proto v rozporu se zákonem. Zrušení záložny také znamená konec její možnosti jakkoliv uplatňovat svá práva, a tím její nevratné poškození. Tvzení Úřadu o nesplnění podmínek k podání návrhu na jmenování likvidátora je účelové, protože dne 2. 7. 2002 měl nucený správce plné doklady nejméně dvou kandidátů na funkci likvidátora, a to Ing. Arch L. K. a Ing. J. M.

Ministerstvo financí (dále též „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 31. 10. 2002, čj. 352/93520/2002, zamítlo odvolání záložny podle § 28 odst. 8 zákona za použití § 59 odst. 1, 2 správního řádu a potvrdilo rozhodnutí Úřadu ze dne 3. 7. 2002. Podle odůvodnění byla záložna k 27. 6. 2002 zrušena a v souladu s § 259 odst. 1 obchodního zákoníku vstupuje do likvidace. Úřad vydal rozhodnutí o jmenování likvidátora, přičemž postupoval v mezích svých zákonných povinností.

Ministerstvo financí konstatovalo, že v plné moci udělené Mgr. Marku Nespalovi je jako zmocnitel uvedena kontrolní komise záložny. Kontrolní komise je ovšem orgánem záložny, bez vlastní právní subjektivity, a proto nemohla platně udělit plnou moc. Účastníkem řízení o odnětí povolení působit jako záložna je navíc pouze záložna, nikoliv její kontrolní komise. Plná moc tedy byla udělena někým, kdo není účastníkem daného řízení. Rozhodnutí, jímž Ministerstvo financí zamítlo odvolání záložny proti rozhodnutí Úřadu o odnětí povolení, bylo proto správně doručeno kontrolní komisi záložny. Zrušení záložny, byť předznamenává její zánik, neznamená zánik možnosti záložny hájit svá práva prostřednictvím zákonem stanoveného zástupce. Co do tvrzeného splnění požadavků na jmenování likvidátorem některými z navržených kandidátů Ministerstvo financí uvažilo, že pluralita navržených kandidátů dávala Úřadu prostor pro správní uvážení, kterého z kandidátů zvolit, a i za situace, kdyby všichni kandidáti splňovali zákonné požadavky, mohl být likvidátorem jmenován opět Ing. E. R. Jestliže poslední

jmenovaný splnil podmínky pro jmenování do funkce likvidátora, bylo nadbytečné zkoumat otázku včasného dodání relevantních dokumentů ze strany ostatních kandidátů.

II.

A.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze a domáhala se zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedla přitom, že žalovaný rozhodl na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení věci, rozhodnutí postrádá dostatečné věcné odůvodnění, a je vydáno v návaznosti na nezákonné správní akty.

Namítla, že žalovaný vychází z nepřípustnosti odvolání podaného neoprávněnou osobou, a to přes § 28d odst. 1 zákona, který dává kontrolní komisi široká oprávnění. Kontrolní komise je totiž jediným orgánem za trvání nucené správy, jehož činnost nebyla pozastavena. Kontrolní komise je nadána specifickou právní subjektivitou, a to právem zastupovat záložnu v řízení o odvolání proti rozhodnutí Úřadu za trvání nucené správy, je oprávněna nechat se pro tento účel právně zastupovat, a tedy i udělovat procesní plnou moc, což v minulosti několikrát realizovala a soudy akceptovaly. Žalovaný nerespektoval právní řád, jestliže doručil rozhodnutí o zamítnutí odvolání výslovně do rukou a na jméno předsedkyně kontrolní komise, na adresu kontrolní komise, která však není sídlem žalobkyně, a pominul existující procesní plnou moc. Postavení kontrolní komise odpovídá i výpisu z obchodního rejstříku v době podání žaloby, neboť žalobkyně se stále nachází v nucené správě.

Dále žalobkyně argumentovala tím, že nemá-li kontrolní komise právní subjektivitu pro zastupování žalobkyně, nemohlo předcházející rozhodnutí o odnětí oprávnění žalobkyně nabýt právní moci, a žalobkyně nemohla vstoupit do likvidace, neboť rozhodnutí nebylo doručeno žalobkyni jako účastníku řízení. Ostatně i napadené rozhodnutí bylo doručeno pouze zástupci kontrolní komise a do doby podání žaloby nebylo doručeno na adresu sídla žalobkyně.

Uvedla dále, že v rozhodnutích o zákazu a omezení činnosti z 10. 7. a 29. 10. 2002 Úřad označil žalobkyni bez dovětku „v likvidaci“, a je zřejmé, že rozhodnutí by nemuselo být vydáváno, kdyby žalobkyně vstoupila do likvidace dnem 27. 6. 2002. Rozhodnutí o odnětí oprávnění žalobkyně působit jako záložna tedy nenabylo účinnosti a rozhodnutí o jmenování likvidátora je neplatné a nezákonné. Zástupce kontrolní komise má od 10. 1. 2002 udělenou plnou moc i od statutárního orgánu žalobkyně, kterým i po dobu nucené správy zůstává přes své omezené pravomoci představenstvo žalobkyně.

Z dosud uvedených důvodů nemohlo dojít ke zrušení žalobkyně a proto ani nemohla začít běžet pětidenní lhůta k předložení návrhu na jmenování likvidátora včetně předložení příslušných listin (§ 13 odst. 6 zákona). I za předpokladu zrušení žalobkyně dne 27. 6. 2002 by lhůta skončila dne 2. 7. 2002, kdy byl nucenému správci předán návrh s kandidáty na funkci likvidátora společně s příslušnými listinami a s uvedením pořadí. Nucený správce v dopise ze dne 1. 7. 2002, sepsaným a předaným až dne 2. 7. 2002, konstatuje, že nemá k dispozici podklady týkající se

dvou navržených osob na funkci likvidátora, ale dne 2. 7. 2002 byly podklady druhého náhradníka na funkci likvidátora předány osobě pověřené nuceným správcem k převzetí listin.

Žalobkyně uzavřela, že snahou Úřadu a žalovaného je zabránit přístupu k relevantním dokumentům žalobkyně, uvalení nucené správy a její trvání je nezákonné a tento nezákonný stav měl pouze překlenout období mezi ukončením nucené správy (dle vyjádření Úřadu ze dne 13. 7. 2002) a prohlášením konkursu na žalobkyni.

Dodala, že nezákonnost rozhodnutí Úřadu a žalovaného vychází také z nesprávně restriktivního výkladu právní subjektivity kontrolní komise, a naopak extenzivního výkladu nucené správy. Ustanovení § 28 odst. 1 písm. e) zákona umožňuje zavést u družstevní záložny nucenou správu, ustanovení § 28f zákona pak kogentně stanoví tři podmínky, při jejichž splnění nucená správa končí. Jednou z těchto podmínek je přitom uplynutí dvanácti měsíců od zavedení nucené správy. Citované ustanovení nelze obcházet opakovaným zaváděním nucené správy. Trvání nucené správy žalobkyně od 12. 1. 2000 do 13. 7. 2002 je proto nutně nezákonné, stejně jako všechna navazující rozhodnutí Úřadu.

B.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém stanovisku odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že žalobkyně byla řádně zrušena ke dni 27. 6. 2002 a vstoupila do likvidace. Úřad vydal v souladu se svou zákonnou povinností dne 3. 7. 2002 rozhodnutí o jmenování likvidátora. Výběr osoby likvidátora se odvíjel od skutečnosti, že jako jediný z žalobkyní navržených osob zcela vyhověl požadavkům kladeným na likvidátora (§ 13 odst. 6 zákona). Ostatní navržené osoby těmto požadavkům nevyhověly, navíc byly personálně i jinak svázané s volenými orgány žalobkyně, které nesou hlavní díl viny na situaci v družstevní záložně.

C.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 10. 2004, čj. 5 Ca 4/2003–220, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyšel přitom mj. z následujících úvah:

Právní subjektivitu má pouze záložna, nikoliv její orgán, jakým je např. kontrolní komise. Uděluje-li tedy záložna plnou moc, ta má být správně formulována tak, že zmocnění k zastupování uděluje záložna, za kterou jedná kontrolní komise. V tomto směru není formulace plné moci ze dne 20. 3. 2002 zcela přesná - kontrolní komise jednající svou předsedkyní zmocňuje zástupce k zastupování kontrolní komise a rovněž záložny. Z obsahu plné moci je však třeba dovodit, že k tomu příslušný orgán záložny zmocnil zástupce výslovně k zastupování mj. záložny.

Zmocnění mohlo být platně uděleno pouze v rozsahu oprávnění kontrolní komise jednat za záložnu (§ 28d odst. 1 zákona), tj. pouze ve věci odvolání proti

rozhodnutí Úřadu za trvání nucené správy. Právo podávat odvolání proti rozhodnutí Úřadu za trvání nucené správy je přitom zapotřebí vyložit nejen jako oprávnění zahrnující samotné podání odvolání, ale i oprávnění činit ostatní úkony v rámci daného odvolacího řízení, např. odvolání doplnit, reagovat na výzvy správního orgánu k doložení podstatných skutečností, a také jako oprávnění obdržet (doručením) rozhodnutí odvolacího orgánu. Smyslem § 28d odst. 1 věta poslední zákona je svěřit obranu záložny proti rozhodnutím Úřadu za trvání nucené správy kontrolní komisi jako orgánu záložny, a nikoliv (byť i jen zčásti) nucenému správci, který je zaměstnancem Úřadu, je Úřadem jmenován a odvoláván. Žalovaný byl při doručování svého rozhodnutí ze dne 21. 6. 2002 vázán správním řádem. Záložna, za níž oprávněně jednala kontrolní komise, udělila plnou moc k zastupování záložny zástupci, který ji zastupoval v celém odvolacím řízení, a kterému mělo být také doručeno rozhodnutí o odvolání. Z uvedených důvodů doručení rozhodnutí předsedkyni kontrolní komise dne 27. 6. 2002 ani doručení nucenému správci dne 10. 7. 2002 nelze považovat za řádné doručení, v jehož důsledku by rozhodnutí mohlo nabýt právní moci.

Městský soud se zabýval i charakterem plné moci jako takové. Vyšel z toho, že plná moc je toliko listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci. Ten, kdo v řízení vystupuje jako účastník řízení, má povinnost své oprávnění doložit; jeho pochybení v uvedeném směru pak představují odstranitelný nedostatek podmínek řízení. Měl-li žalovaný za to, že plná moc ze dne 20. 3. 2002, která byla žalovanému předložena spolu s odvoláním proti rozhodnutí Úřadu o odnětí povolení působit jako záložna, řádně nedokládala zastoupení žalobkyně, měl jej vyzvat k doložení řádné plné moci. To žalovaný neučinil, odvolání bez dalšího projednal a rozhodl o něm, ale nedoručil je zástupci, který odvolání podal, nýbrž Ing. Arch. L. K., předsedkyni kontrolní komise záložny, a nucenému správci. Městský soud neopomněl zmínit, že žalobkyně předložila soudu „variantní“ plné moci ze dne 20. 3. 2002, které neobsahují formulační nedostatek plné moci předložené zároveň s odvoláním, a u jejichž předložení žalobkyně zdůraznila, že k výzvě správního orgánu byl schopen jejich předložením tvrzené zastoupení doložit.

Městský soud se neztotožnil s právním názorem žalovaného, podle nějž i v případě nedostatku v doručení rozhodnutí o odnětí povolení působit jako družstevní záložna je třeba před formálním pochybením (spočívajícím v nedoručení zástupci účastníka) upřednostnit skutečnost, že účastník byl seznámen s obsahem rozhodnutí a byl tak schopen učinit další procesní úkony. Žalovaný se dovolával rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 775/98, které ale podle městského soudu na věc nedopadá, neboť se vztahuje na možnost jednat před soudem (navíc za situace, kdy žádné ustanovení občanského soudního řádu neumožňovalo odmítnout odvolání jako předčasné) a neřeší otázku nabytí právní moci rozhodnutí, doručенého nesprávně pouze účastníkovi řízení namísto jeho zvolenému zástupci. Ostatně, městský soud se shoduje s Nejvyšším soudem v názoru, že takovéto doručení je neúčinné. S neúčinným doručením nelze spojovat

nabytí právní moci doručovaného rozhodnutí, a to ani tehdy, když účastník na neúčinné doručení reagoval.

Žalovaný namítal nedostatek aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby, a to s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2004, sp. zn. 6 A 8/2001. V citované věci Nejvyšší správní soud odmítl žalobu žalobkyně označené jako D. z., zastoupenou kontrolní komisí – předsedkyní kontrolní komise ing. arch. L. K., zastoupenou advokátem, proti rozhodnutí Ministerstva financí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Úřadu o opakovaném zavedení nucené správy, a to s poukazem na nedostatek oprávnění kontrolní komise k podání jiného oprávněného prostředku, než odvolání proti rozhodnutí Úřadu o opakovaném zavedení nucené správy (žaloba podaná předsedkyní kontrolní komise jménem družstevní záložny v zastoupení advokátem proti rozhodnutí Ministerstva financí, tj. jiného správního orgánu než Úřadu, je podaná osobou zjevně neoprávněnou za žalobkyni jednat).

Městský soud vyložil, že zde jde o jiný případ. Žalobkyně podala žalobu až po skončení nucené správy, a podala ji jako D. z., zastoupená Mgr. Markem Nespalou. Žaloba k městskému soudu tak nebyla podána za trvání nucené správy, za žalobkyni nejednala kontrolní komise, resp. její předsedkyně, a právní zástupce žalobkyně doložil plnou moc udělenou D. z., zastoupenou předsedou a členem představenstva.

III.

A.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Stěžovatel se domáhal zrušení napadeného rozsudku.

Tvrdí, že městský soud nesprávně posoudil otázku platnosti plné moci ze dne 20. 3. 2002, kterou neudělila družstevní záložna, ale kontrolní komise. Z textu plné moci nelze dovodit, že zmocnění bylo uděleno družstevní záložnou, za níž jedná kontrolní komise zastoupená svou předsedkyní. Z nepřesností formulace plné moci mělo být naopak dovozeno, že ji pro neurčitost a nepřesnost nelze považovat za plnou moc platně udělenou D. z. Stejně posoudil i stěžovatel, tedy jako plnou moc udělenou osobou, která k tomu není oprávněna.

Namítl dále nesprávné posouzení oprávnění kontrolní komise podle § 28d odst. 1 zákona městským soudem, tuto námitku však dále nezdůvodnil.

S obecným poukazem na svoji písemnou argumentaci v průběhu řízení, projevil nesouhlas s názorem městského soudu, který se neztotožnil s tím, že shledaný nedostatek v doručení rozhodnutí o odnětí povolení působit jako družstevní záložna musí ve svém shledaném formálním pochybení ustoupit skutečnosti, že účastník byl seznámen s obsahem rozhodnutí a byl schopen činit další procesní

úkony. Stěžovatel se rovněž domnívá, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 775/98 na posuzovanou věc dopadá.

Stěžovatel nepovažuje za správný názor městského soudu na aktivní legitimaci žalobkyně k podání žaloby (v té souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2004, sp. zn. 6 A 8/2001).

B.

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti s tím, že městský soud správně posoudil všechny řešené právní otázky.

Žalobkyně dále doplnila, že na základě výzvy městského soudu byla do spisu založena plná moc udělená právnímu zástupci žalobkyně představenstvem žalobkyně dne 14. 7. 2002, a jednání L. K. za žalobkyni se odvíjelo od jejího pověření představenstvem žalobkyně.

Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 775/98 vyvozuje stěžovatel nesprávné závěry: Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí výslovně uvádí, že rozhodnutí doručené pouze účastníku řízení a nikoliv jeho zástupci je neúčinné.

K otázce platnosti plné moci udělené žalobkyní v předchozím odvolacím řízení proti rozhodnutí Úřadu o odnětí oprávnění působit jako družstevní záložna odkázala žalobkyně na variantní plné moci, založené ve spise, které mohla žalobkyně v případě vyjádřených pochybností stěžovatele ve správním řízení doložit.

C.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil (vázan rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) takto:

Stěžovatel ve svých pochybnostech o názoru městského soudu na plnou moc ze dne 20. 3. 2002 nevychází z odůvodnění městského soudu v jeho celistvosti. Městský soud totiž nejenže osvětlil důvody, ze kterých považuje plnou moc za dostatečně určitou, ale nastínil také charakter plné moci jako takové. Stěžovatel pak jen těžko obhájí své pochybnosti o určitosti plné moci, když jednal na základě odvolání podaného zástupcem s plnou mocí, aniž by jej vyzýval k odstranění později tvrzené neurčitosti, a až ve chvíli doručování rozhodnutí zástupce žalobkyně pominul.

Nejvyšší správní soud v té souvislosti připomíná svůj právní názor, podle kterého podá-li zástupce účastníka správního řízení odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nepřipojí k němu písemnou plnou moc, která jej k tomuto úkonu opravňovala, je povinností správního orgánu vyzvat účastníka k odstranění nedostatku průkazu plné moci, stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučit ho o následcích nesplnění výzvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 333/2004 Sb. NSS), a názor, podle něž při posuzování, zda má

plná moc potřebné náležitosti, je třeba vzít v úvahu především zda spolehlivě prokazuje oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení, a je-li možné bez pochybností takové oprávnění z obsahu plné moci (popřípadě z okolností, za kterých byla plná moc soudu doručena), dovodit, nemají případné vady plné moci za řízení význam [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, čj. 7 As 13/2005–62, (není-li uvedeno jinak, jsou dále dovolávaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná v plném textu na www.nssoud.cz)]. Závěr městského soudu, podle nějž je plná moc pouze dokladem o dohodě o plné moci mezi účastníkem a jím zvoleným zástupcem, a pochybnosti o plné moci proto mají být odstraňovány, neboť představují odstranitelnou vadu řízení, je ostatně podpořen i judikaturou jiných než správních soudů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1888/98). Lze proto uzavřít, že závěr městského soudu plně odpovídá obdobnému přístupu prolínajícímu většinou srovnatelných typů řízení.

Namítá-li stěžovatel nesprávné posouzení oprávnění kontrolní komise podle § 28d odst. 1 zákona městským soudem, není možné mu přisvědčit. Stěžovatel totiž tuto námitku nijak nezdůvodnil, a není proto zřejmé, v čem je spatřována nesprávnost závěrů městského soudu. V obecné rovině Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení, publikované jako č. 805/2006 Sb. NSS, kde se otázkou rozsahu oprávnění kontrolní komise podle citovaného zákonného ustanovení zabýval, a to se závěrem obdobným závěru zaujatému městským soudem.

Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčuje v tom, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 775/98 (Soudní judikatura 5/2000, č. 52) řeší otázku procesních úkonů navazujících na nezákonné doručení. Přisvědčit stěžovateli naopak nelze v jeho závěrech o významu citovaného judikátu pro nyní posuzovanou věc. Městský soud totiž správně odlišil význam judikátu z hlediska posuzování nezákonnosti v doručování na lhůty pro podání opravného prostředku (odvolání v rámci věci řešené Nejvyšším soudem) na jedné straně, a na nabytí právní moci vadně doručeného rozhodnutí na straně druhé (srov. i další rozhodnutí Nejvyššího soudu, např. usnesení ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 637/2002, nebo Občanský soudní řád, komentář, V. Handl, J. Rubeš, Panorama Praha, 1985, str. 277). Nejvyšší správní soud ostatně připomíná především svoji judikaturu, podle které nebylo-li rozhodnutí vydané odvolacím orgánem doručeno zástupci účastníka řízení, ačkoliv není pochyb o tom, že účastník řízení byl zastoupen zástupcem s plnou mocí pro celé řízení, nemohlo toto rozhodnutí nabýt právní moci pro nedostatek v oznámení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 5 A 72/2002–17, rozsudek publikovaný jako č. 450/2005 Sb. NSS, či usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 1995, čj. 6 A 197/94–32, Správní právo 1997, č. 144).

Polemizuje-li stěžovatel se závěrem městského soudu o aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby, odvolává se přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2004, čj. 6 A 8/2001–79, není možné mu přisvědčit. Nejvyšší správní soud v té souvislosti především konstatuje, že citované usnesení bylo

překonáno rozhodnutím jeho rozšířeného senátu (č. 805/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě v podrobnostech odkazuje.

Nejvyšší správní soud rozhodoval u vědomí skutečnosti, že na majetek žalobkyně byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2004, čj. 26 K 16/2000–1600, prohlášen konkurs, jehož účinky nastaly téhož dne. Konkurs na majetek žalobkyně byl tedy prohlášen po podání žaloby, ale před rozhodnutím městského soudu. Stěžovatel uvedenou skutečnost v kasační stížnosti nijak nezmínil a Nejvyšší správní soud pouze z důvodu úplnosti k odůvodnění svého rozhodnutí shora dodává:

Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném ke dni prohlášení konkursu na žalobkyni, je jedním z účinků prohlášení konkursu přerušení řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty, nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku a jejichž účastníkem je úpadce, přičemž v řízení lze pokračovat na návrh správce nebo ostatních účastníků řízení s výjimkou řízení o pohledávkách, které je třeba přihlásit v konkursu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jím posuzovanou věc citovanému zákonnému ustanovení podřadit nelze. Je třeba vycházet z možnosti efektivní ochrany proti možným nezákonným zásahům státu do práv a povinností fyzických a právnických osob, přičemž v posuzované věci nepochybná návaznost nucené správy, likvidace a konkursu musí nalézt odraz v možnosti dotčeného subjektu jednotlivé zásahy státní moci zpochybnit u nezávislého orgánu, kterým je soud (čl. 90 Ústavy a čl. 36 Listiny). Dospěl-li Nejvyšší správní soud k závěru (č. 805/2006 Sb. NSS), že ve věci nařízení nucené správy může podat žalobu, a účastnit se řízení o ní, nejen nucený správce, ale i představenstvo a kontrolní komise záložny, vztahuje v nyní posuzované věci obdobný princip na situaci, kdy je zpochybněno jmenování likvidátora záložny, a v průběhu soudního řízení je na majetek záložny prohlášen konkurs. Možnost přerušení řízení, vázaná na souhlas konkursního správce s pokračováním v řízení, by se tak snadno mohla stát překážkou poskytnutí účinné soudní ochrany.

Za situace, kdy objektivně jediný dopad tohoto řízení do majetku spadajícího do konkursní podstaty může spočívat v otázce případných nákladů řízení, ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání se na věc nevztahuje. Ostatně, opačný výklad citovaného zákonného ustanovení by jej učinil obsoletním, neboť reálně každé soudní řízení by pak bylo řízením o majetku patřícím do konkursní podstaty.

Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že jeho náhled na možnosti účinné soudní ochrany koresponduje i se zásadou ochrany lidských práv, ke které se obdobným způsobem postavil např. Evropský soud pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku v rozhodnutí ze dne 21. 10. 2003, Kreditní a průmyslová banka proti České republice (č. žádosti 29010/95).

IV.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contr.* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by jí náklady řízení vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu